

Horats, *Satire 1.5*

...

tendimus hinc recta Beneventum, ubi sedulus hospes
paene macros arsit dum turdos versat in igni.
nam vaga per veterem dilapso flamma culinam
Volcano summum properabat lambere tectum.
convivas avidos cenam servosque timentis
tum rapere atque omnis restinguere velle videres.
incipit ex illo montis Apulia notos
ostentare mihi, quos torret Atabulus et quos
nunquam erepsemus, nisi nos vicina Trivici
villa recepisset lacrimoso non sine fumo,
udos cum foliis ramos urente camino.
hic ego mendacem stultissimus usque puellam
ad mediam noctem exspecto; somnus tamen aufert
intentum veneri; tum in mundo somnia visu
nocturnam vestem maculant ventremque supinum.
quattuor hinc rapimur viginti et milia raedis,
mansuri oppidulo, quod versu dicere non est,
signis perfacile est: venit vilissima rerum
hic aqua, sed panis longe pulcherrimus, ultra
callidus ut soleat umeris portare viator.
nam Canusi lapidosus, aquae non ditior urna:
qui locus a forti Diomede est conditus olim.
flentibus hinc Varius discedit maestus amicis.
inde Rubos fessi pervenimus, utpote longum
carpentes iter et factum corruptius imbri.
postera tempestas melior, via peior ad usque
Bari moenia piscosi; dein Gnatia Lymphis
iratis exstructa ...,
Brundisium longae finis chartaeque viaeque est.

Herfra styrede vi direkte med Benevento, hvor den ivrige krovært nær var brændt op, mens han drejede da magre drosler over ilden; for ildguden undslap fra sin plads på ildstedet, flammerne slog ud i det gamle køkken og slikkede mod tagbjælkerne, mens gæster og slaver ihærdigt forsøgte at redde, hvad reddes kunne, og slukke ilden.

Herfra begynder Apuliens velkendte bjerge, hvor den tørre sommervind blæser, og som vi næppe var kommet over, hvis ikke en kro nær Trivicum havde taget os ind – ganske vist ikke uden røg og tårer, for der var lagt friske grene på ildstedet.

Her ventede jeg, dum som jeg var, helt til midnat på en løgnagtig pige, som aldrig dukkede op, men til sidst førte søvnen mig, stadig ophidset, til kærlighedsgudinden. Da havde jeg en uanstændig drøm og fik pletter både på min mave og på min natskjorte.

Herfra fløj vi hurtigt fireogtyve mil til vogns for at overnatte i en lille by, hvis navn ikke passer ind i versemålet, men er let at gætte fra dette: vandet er dårligt og dyrt, men brødet første classes. Den erfarne rejsende køber her en ekstra forsyning og tager den med sig til Canosa, som den tapre Diomedes grundlagde, hvor brødet er som sten og vandet ikke spor bedre.

Her skiltes Varius med sorg fra os, og vi ankom til Rubi udmattede efter en lang, drøj rejse ad veje, der var ødelagt af regnen. Næste dag var vejret bedre, men vejen endnu værre indtil vi nåede frem til muren omkring den ildelugtende fiskeby Bari.

Derefter videre til byen Egnathia, grundlagt en dag hvor kildegudinderne var i dårligt humør

Brindisi afslutter dette lange digt og denne lange rejse.

